

En annan Ledamot uppgaf, hvilka personer man bör åberopa till vittnen, när man behöfver bevisa att man är

En ärlig man.

1:o Alla dem, hvilka man sjelf, eller genom vän och väns vänner, hulpit att vinna en orättfärdig sak.

2:o Alla dem, som hos den ärliga mannen ofta fått äta och dricka till öfverflöd, utan att behöfva bjuda honom tillbaka.

3:o Alla, som fått låna penningar i nödens stund, emot laglig ränta, och som ännu icke blifvit krafde, utan hoppas på prolongation.

4:o Alla dem, hvilka man *nyss* hulpit till någon syssla; men dröjer man att begära deras vittnesmål, så kan otacksamheten redan hafva tagit öfverhand.

5:o Alla dem, åt hvilka man gifvit hederliga presenter, julklappar och honorarier.

6:o Alla dem, för hvilka man vågat heder och ära, för att hjälpa dem från en gemen sak, hvilken man hållit hemlig och icke yppat.

7:o Alla dem, hvilka man gör till viljes i allt hvad de åstunda, och med hvilka man är af samma tanka, om det ock skulle gälla tredje mans oskyldiga skinn.

8:o Alla dem, hvilka man icke disputerat, utan alltid bifallit hvad de sagt.

9:o Alla dem, som man berömt i allt hvad de gjort, och beständigt smickrat, utan att se deras fel.

10:o Alla dem, till hvilka man sålt hvad de behöft, för bättre pris än alla andra, och på köpet beskedligt väntat med betalningen året om, utan att vara efterhängsen.

11:o Alla, öfver hvilkas tillfogade oförrätter man icke klagat, utan lidit och tålt dem med stillatigaude.

12:o Alla, till hvilka man betalt högre pris än alla andra, för hvad de haft att sälja, utan att pruta på det pris de begärt.

13:o Alla, hvilkas ovänner man baktalar och förföljer, liksom voro de tillika ens egna.

17:0 Alla hvilkas vänner man upphöjer och berömmar.
 Å! Gud ske lof, sade vår Ordförande; på det här viset kunna vi få mycket ärligt folk i landet. Hvarföre skriker man då, att ärligheten är försvunnen?

Ett arbete har inkommit, i afsigt att vederlägga ofoget af orimliga, dumma och otidiga

Kritiker.

Författaren fruktar, att antalet af nyttiga arbeten just därför är så ringa, att man ej vill ådraga sig kritiker af okunniga människor, som af oförstånd tadla allt. Han åberopar hvad von Dalin redan i sin tid sagt, att *en förnuftig läsares påminnelser är obilligt att förtryta; men då går det långt, när dumma, oförståndiga hufvuden göra sig en oförnuftig ära af, att sätta sina noter vid en skrift, som de icke mer förstå, än en del våra storpratande Statister veta Förstars intressen.*

Författarens arbete innehåller många upplysande anmärkningar; men man fann, att tryckningen deraf vore för det närvarande så mycket mer utan ändamål, som man funnit, att de svåraste syndare att omvända äro arga, dumma, egenkära och afundsjuka författare, och att, ju sämre de äro, ju mer ovett och oförstånd finner man i deras kritiker. I öfrigt syntes pluraliteten vara benägen att tro, det bristen på goda skrifter härleder sig dels från en verklig brist på goda författare, dels ock derifrån, att om en god skrift utkommer, så rättar man sig sällan derefter.

På Andra Häftet af Trompeten, äfven bestående af 32 Nummer, emottages prenumeration i Utter & Comp:s Boklåda med En R:dr Banko. Första nummern utkommer den 31 Mars.

N:o 32.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 24 Mars 1812.

På vår fråga i N:o 15 & 16:

Hvad är orsaken, att i Sverige födas flera flickor än gossar?

hafva några svar inkommit. Ett af dem har till valspråk: *Heroum filii noxæ*. Förf. yrkar, att orsaken består i svaghet hos föräldrarna, och att starka föräldrar få flera gossar än flickor. Han gör derefter en beskrifning på nuvarande generation, som är så ryslig, att jag, för att ej skrämma slag på könet, icke vågar anföra mer än några korta utdrag. «Våra fruntimmer (säger han) äro, genom sin alltför tunna dräkt, som alldeles icke passar till vårt hårda klimat, behäftade med lungsot, gikt och andra kroniska olägenheter. De äro svaga, som ömtåliga blommor, hvartill äfven en oordentlig diet, nattvak och mycket té- och kaffe-drickande i sin mån bidrar. Men karlarne äro ändå sämre. De fleste äro redan på 25:te året så försvagade, att de se hemske ut och alldeles som lasarets-hjon, darra på benen, äro utan alla krafter, och bleke i synen som lik. Derifrån kommer också deras poltroneri, deras slafviska krypande, deras lättja i arbete, deras håglöshet, deras brist på karakter och manlighet, deras lycksökeri genom bivägar, i brist på skicklighet och arbetsförmåga, deras hastiga förgubbande redan i 40:de året. Med dessa krämpor

följer merendels ett ledsamt och misstänksamt humör. För den, som påminner sig, huru ungdomen såg ut för 30 år tillbaka, blir jemförelsen med den närvarande bedröflig. Sjukdomar af nuvarande moderna slag vöro då ganska sällsynta. Herr Osbecks välgörande upptäckt förtjenar i sanning en ärestod, och en förteckning på hans patienter skulle bli oräkneligt många gånger större, än den kunnat bli för 30 år tillbaka. Emedlertid är det Herr Osbeck man har att tacka för den åtgärden, att Nationen med tiden icke dör alldeles ut. När någon af de moderna utlakade figurerna, med ullvador och flera andra fyllningar och stoppningar här och der, ändtligen gifter sig, för att bli född af sin hustru, så vet hon knappt af att hon är gift, oftare än mannens kinkiga och misstänksamma humör någon gång påminner henne derom. Får hon händelsevis barn, så är det gemenligen — en flicka, som är klen och sjuk när hon framfödes, och som med tiden, i fall hon får en lika så dålig man som sin söta pappa, skall lemna en ännu dåligare aföda än den närvarande. Förtäringen af starka drycker, toddi, punsch och dylika försvagande likörer, som ungdomen nu för tiden ganska tappert förtär på eftermiddags-stunderna, öka icke heller den aftynade propagations-kraften. I denna tvetydiga ställning är krutet i sanning en ganska vigtig upptäckt; ty skulle vi försvara oss på gamla viset med armstyrka, så vete Gud huru det gick. Det sämre folket har också gjort rätt vackra framsteg i brännvins-supande och i liderlighet, hvarigenom äfven deras krafter aftyna, och de sjelfve bli oduglige till all god verk. Det är rysligt att se pojkar redan i 12:te och 15:de året vara begifne på starka drycker och ofta bekajade med rätt dugtiga rus. Hvad skall man med tiden kunna vänta af sådana föräldrar? Qvinnor äro väl en stor Guds gåfva, när de äro goda och beskedliga, men med bara qvinnor kan likväl landet icke befolkas. Om nu antalet af gossar ärligen minskas, så är ju folkökningen omöjlig. Minskningen skall då bli en tydlig följd. Polygamien skulle väl hjälpa något, säger man; men — det som icke räcker till för en, kan ännu mindre räcka till för två.

En Anonym har insändt följande tankar angående

Skamlöshet.

Denna odygd yttrar sig på så många sätt, att dess fullkomliga beskrifning skulle bli ett ganska vidlyftigt arbete. Jag vill derföre nu endast hålla mig vid de utbrott, som bestå deri, att skryta med osanningar och med sin egen ofullkomlighet. Jag har, i detta afseende, ett alldeles fullkomligt exempel i Journalen för Litteraturen och Theatern N:o 298 den 21 Dec. 1811, der skamlösheten flödar öfver alla bräddar. Det är väl icke troligt, att *sjelfvesta* redaktören af denna Journal är författare till det arbete, som i samma nummer är infördt: men om författaren varit svag nog, att i sitt manuskript berömma non-sens; så är redaktören ändå svagare, som i sitt eget blad låtit införa sitt eget så oförtjenta beröm.

Jag framträder alldeles icke såsom domare i det införda tvistemämnet emellan Åskådaren och Litteratur-Journalen; ty en rättvis dom är snart fälld af hvar och en, som äger aldrig så liten tankekraft. Jag vill blott i förbigående nämna, att allt hvad i Journalen är infördt endast är ett omsägende af hvad Journalen sagt förut i samma ämne, och således icke kan vara mer *vederläggande* den andra gången, än det var *bevisande* den första; men jag fäster mig blott vid det som angår det olämpliga Journal-berömmet och vid redaktörens i noten yttrade tvekan, huruvida han skulle införa det eller icke; hvilken tvekan, som vill röja en modesti, den han likväl icke äger, alldeles är vederlagd genom *sjelfva införandet* af berömmet.

Yttrandet, att *Journalens utgifvare ansvarar för allt som han ej såsom insändt utmärker*, röjer mycken okunnighet i Tryckfrihets-lagen, hvilken Journalen likväl så ofta velat inbilla läsaren att han så grundligen förstår. Utgifvaren skall ansvara för allt som han inför, ehvad han är författare eller icke; ty han hade ju kunnat låta bli att införa det han ej är säker om, och just genom införandet har han iklädt sig ansvaret. Det andra yttrandet, att *Åskådaren har mycket orätt, om han vill gifva ut sitt omdöme för Allmänhetens*, är ej lämpligt af en Journal-skrifvare; ty hvad hindrar, att ju Åskådarens omdöme kan, snarare än Journalens, vara Allmänhetens? Minst af alla är det Journalen sjelf, som derom skall decidera; ty han är part i den frågan. Att åberopa efterverldens dom, som är Journalens tillflykt, för att skilja denna

